Mauleverergåtan

(THE MAULEVERER MURDERS)

af

A. C. FOX—DAVIES

(Forts. fr. föreg. nr.)

TRETTONDE KAPITLET.

Tempest och Yardley göra en oväntad bekantskap.

Då Tempest gick genom yttersalen, träffade han lord Wendover.

"Jag förmodar ni ämnar bringa till stånd en petition, mister Tempest?"

Tempest läppar darrade och det stockade sig i halsen på honom, då han med en röst, som han alls icke förmådde behärska, svarade:

"Alldeles säkert skall en petition lämnas in. Jag ämnar mig just till hennes juridiska rådgifvare, men petitioner gagna så litet, tiden är så kort, och jag måste bevisa hennes oskuld. Hon har inte haft det allra minsta med saken att skaffa från början till slut. Och det måste vara någonting på tok med vår lag, då hon kunnat fällas två gånger å rad!"

"Ja visst, ja visst!" instämde lord Wendover. "Jag vill hjälpa — hvad kan jag göra? Jag förmodar, att här inte är fråga om pengar?"

"Nej, någon brist i den vägen har inte legat oss emot."

Ansträngningen och spänningen hade tagit förskräckligt på Tempest. För andra gången hade en oskyldig klient, som han försvarat, blifvit fälld, och mannens yrkesstolthet och själftillit hade ramlat. Han var fyrtiofyra år, ehuru han i allmänhet såg ut att vara väl tio år yngre, men hans hår hade gråtnat under de senaste veckorna, och då han talade, kunde man tagit honom för sextiofem.

Under det de båda herrarna tillsammans gingo ut och togo af uppför Whitehall, sjönk Tempest ihop och måste fatta tag i lord Wendover för att icke falla. Utan ett ord bara hvisslade den senare på en droska och lät den köra direkt till Harris' apotek vid Haymarket, där han efter en kort förklaring af saken fick en stark besk åt Tempest, som kryade till sig igen. Därifrån begaf man sig raka vägen till White's Club, och lord Wendover nekade att resonera om någonting och bara stod öfver Tempest och bokstafligen tvang honom att äta. Det var Tempest första måltid på nära två dygn. Skjutande cigarrlådan åt Tempest föreslog lorden, att man skulle gå ut i friska luften och tala om saker och ting. En droska förde dem snart till ingången till Hyde Park, och lord Wendover utvecklade nu sina planer.

"Vi måste utforska sanningen", sade han, "men det kommer att ta tid, och för att vinna tid måste vi ha uppskov. En väldig petition bör kunna utverka det, och jag föreslår, att ni lämnar denna del af saken åt mig. Beträffande den andra delen, hvad föreslår ni?"

"Jag har tänkt på saken", svarade Tempest. "Jag skall försöka på egen hand, men jag behöfver äfven någon van vid detektivarbete. Jag tror jag vänder mig till Yardley."

"Men han står ju på motpartens sida."

"Alldeles riktigt, men han har gjort sitt verk och vunnit sin öfvertygelse. Kan han nu utforska den rätta lösningen, blir detta det största han någonsin uträttat. Pengar förmå mycket öfver honom, och han känner redan hela saken grundligt i alla dess delar; en ny person skulle behöfva någon tid för att sätta sig in i alla förhållandena, och tiden är viktigast för oss. Yardley känner till dem förut."

"Ni har rätt", sade lord Wendover.

De båda herrarna skildes åt. Lord Wendover åkte till Daily Tale's redaktionslokal vid Melcarite Street. Han bad att få tala med sir Frederic Badsworth och hade den turen, att baroneten händelsevis var inne, och visades om en stund till honom. Inledande samtalet med att fråga, om han kunde få första sidan i Daily Tale dagen därpå, hvilket förklarades låta sig göra till ett visst pris, slog lorden sig ned helt lugnt för att sätta sir Frederic Badsworth in i sitt förslag.

Han mötte mindre svårigheter, än han hade beräknat. Sakens romantiska sida tilltalade den begåfvade stora tidningsägarens journalistiska sinne — personligen sympatiserade han med härtiginnan — och snart höllo de båda herrarna på och tänkte ut en af de väldigaste tidningskampanjer, som någonsin satts i gång. Sedan mr Barlowe och mr Hildred kallats att deltaga i rådplägningen, gjorde man upp en förteckning öfver de dagliga tidningarna och delade dem i två klasser — sådana som kunde köpas och sådana som icke kunde köpas.

Därpå började telefonerandet från hvarje apparat i redaktionslokalen. Tidningarna af den första klassen erhöllo hvar och en en helsidesannons, med villkor, att de redaktionellt ställde sig på ståndpunkten hertiginnans absoluta oskuld och fortfarande iakttoge denna hållning i ständiga ledare och andra uppsatser, så länge frågan vore af allmänt intresse. Till den senare tidningsklassen, sammanlagdt ett halft dussin, telefonerade sir Alfred personligen och satte sig i förbindelse med den ansvariga utgifvaren och frågade i hvarje fall, hur man ämnade ställa sig till ransakningen. Fyra voro för hertiginnan och de fingo sin annons "bara som en liten artighet", sade Barlowe. De öfriga två svarade snäsigt, och dem brydde man sig icke om. Det förtjänar nämnas, att första annonsupptagaren i hvarje fall uppsökte lord Wendover morgonen därpå. Den annons, hvarje tidning erhöll, var helt enkelt en kopia af petitionen om uppskof, med tomrum för namnunderskrifter att ifyllas och skickas till lord Wendover, som denna natt gjorde ända på ett års inkomster och skulle blifvit skinnad på tre års, hade det icke varit för sir Frederic Badsworths erfarenhet och hjälp. Då sir Frederic väl koncentrerat sitt stora snille på denna särskilda sak, lyckades han bringa den allmänna upphetsningen till häftigaste feberhetta, och underskrifterna på petitionerna till förmån för den vackra hertiginnan, hvars bild upptog hela tidskriftssidan, hade på några dagar gått upp till långt mera än rekordpetitionen för länge sedan på kartisternas tid. Sättande sig väl in i sakens anda fördes sir Frederic af sin journalism- och sensationslust till yttersta gränsen af de foantliga fördelar, som hufvuddelägareskapet i mer än trettio tidningar gaf honom. Såsom gammal journalist visste han, att "det är mängden som gör det". Tagande kontrollen från lord Wendover skötte han den själf på ett skickligt sätt, och allt efter som underskrifterna kommo med hvarje post — fem tusen åt gången — skickade han dem omväxlande till inrikesministern under hans enskilda adress och till lord Knollys. Dag efter dag telefonerades siffrorna åt alla håll till pressen, och upphetsningen tilltog snarare än minskades. Journalisten var riktigt "inne" i spelet, han afböjde hvarje vidare ersättning, och petitionens text och utrymmet för underskrifter förekommo hvarje dag i Daily Tale och andra tidningar under hans kontroll. Begagnande sitt personliga inflytande förmådde sir Frederic många andra dagliga morgon- och aftontidningar att följa hans exempel. Resultatet blef, att nära 3,000,000 människor undertecknade petitionen, och inrikesministerns hofmästare gjorde sig en inkomst af nära 50 pund genom försäljning af makulatur. Det var första gången Daily Tale hade trädt i vägen för den så kallade rättvisans gång.

Efter att ha telefonerat till Yardley träffade Tempest honom en timme efter det han och lord Wendover skilts. Yardley gick genast in på att handla i förbund med Tempest. Hans yrkestjänster voro till salu. Var hertiginnan den verkliga brottslingen, så hade hans förbindelse med öfverste Mauleverer upphört af sig själft. Var hon det icke, så mycket mera skäl då i öfverste Mauleverers intresse, att han fullföljde saken och kom till det riktiga slutet. Han skulle få betalning från båda hållen.

"Ni är säker på att öfversten inte har något emot det?" sade Tempest.

"För allt i världen, det skulle endast göra honom alltför glad, för han är just inte förtjust i att hertiginnan blifvit fälld. Han tror nämligen inte, att hertiginnan själf begått brotten."

De båda herrarna sutto en vecka därefter tillsammans hemma hos Tempest vid New Square, Lincoln's Inn, och samtalade till långt inpå natten.

"Har ni kommit att tänka på, Yardley, att om hertiginnan inte är skyldig, så är faran för Anthony Mauleverer fortfarande lika stor som förut?"

"Ja, men säkerhetsåtgärder äro vidtagna så långt mitt förstånd sträcker sig — och det är ett godt stycke."

"Nåväl, som jag framhållit förut, om dessa mord hade utförts för att vinna ett framtida mål, skulle det inte funnits något märke att identifiera dem såsom ett mördarbands verk eller ge minsta ledning. Men det återstår ännu att döda Anthony, och såvida inte morden äro i sig själfva det önskade målet, skulle inte det knutna tåget förekommit. Morden äro målet och slutet för någon episod. I alla teorier, man byggt upp kring hertiginnan, äro morden aldrig ändamålet, utan alltid en förberedelse till något annat. Just däri ligger det falska hos teorierna. Jag säger er det, att jag är lika säker som att jag sitter här, att morden äro slutet af någon episod och att tåget vid hvarje fall är liksom ett märke skuret i en sticka — så mycket är nu gjort. Det är ett kungörande af detta slut, en trotsig påminnelse åt någon om en fullbordad gärning; det finns ingen annan än öfverste Mauleverer, som det kan vara en varning åt. Gossarna hade inte några andra anhöriga och släktingar än öfversten och härtiginnan."

"Jag har frågat öfversten, och han förnekar all möjlighet."

I samma ögonblick kom ett stadsbud med ett bref till Tempest. Han läste det två gånger och räckte det åt Yardley. Brefvet var af ett egendomligt innehåll och saknade adress och underskrift; det lydde:

"Om mr Tempest önskar vara härtiginnan af Merioneth till nytta, så må han följa med den, som lämnar fram detta bref. Brefskrifvaren litar på mr Tempest, att han handlar som hederlig karl, men uppställer inga andra villkor, ehuru stora intressen kunna äfventyras genom denna handling."

"Jag går", sade Tempest; "ni kan gärna följa med."

Han tog hastigt på sig ytterrock och hatt och gick ut, följd af Yardley. Vid sidoporten i Chancery Lane fann man en droska väntande. Stadsbudet, som gjorde dem sällskap, afböjde bestämdt att besvara några frågor och tillade, att han blifvit instruerad att säga, att mr Tempest kunde följa med eller icke följa med, som han behagade, men följde han med, måste han göra som han blef ombedd och icke göra några frågor.

Droskan vek af inpå Tottenham Court Road och höll utanför en välkänd nattklubb vid Percy street. Lämnande Tempest och Yardley kvar i droskan, gick stadsbudet in i klubben och kom snart ut igen åtföljd af en kraftigt bygd man, väl öfver sex fot lång och grof i förhållande därefter, tydligen en knytnäfskämpe till yrket. Han talade med främmande brytning och gjorde genast invändningar mot att Yardley skulle följa med.

"Jag skulle endast ta emot några ord af mister Tempest", sade han, "men det innesluter inte — en detektiv."

Tempest löste svårigheten.

"Jag förmodar, att det inte är här jag behöfs", sade han, "utan att man vill föra mig någon annanstädes. Om vi nu skulle göra så, att ni för oss in här i klubben och låter någon er vän bevaka oss, medan ni befordrar ett bref till den som skickat er och sedan kommer tillbaka hit."

Förslaget tilltalade tydligen främlingen, och han förklarade sig villig att göra som Tempest bad.

Tempest skref i hast några rader och förklarade, att Yardley icke hade att göra med polisen, utan fick sin rikliga betalning för att arbeta i hertiginnans intresse, och Tempest ansvarade på hedersord för, att Yardley icke skulle företaga något utom på befallning af honom.

Om en halftimme återvände budbäraren, åtföljd af en kamrat af ännu väldigare kroppsdimensioner, men tydligen icke talande ett enda ord engelska. Vagnen, i hvilken han återvände, var en vacker brougham med två stattliga hästar, och Yardleys snabba blick märkte genast en adlig krona på vagnsdörren. De fyra herrarna tsego upp i vagnen och kördes raskt till ett af de största husen vid Cromwell Road. Vid denna nattliga timme lågo gatorna här alldeles öde, men då vagnen stannade, väntade man tydligen, ty hela huset var strålande upplyst. Dörrarna slogos upp af livréklädda betjänter med pudrat hår, och Tempest och Yardley visades in i ett rum på nedra botten.

Där väntade de en kort stund, tills en betjänt kom in och anmälde, att "madame la comtesse" bad dem vara så goda och gå en trappa upp. Tydligen på det högsta förvånade följde de betjänten upp och genom en salong till en liten innanför belägen budoar.

Då de kommo in, steg en ung kvinna halft upp från schäslongen och bad dem vara välkomna och sitta ned. Tempest kunde knappt andas och hans hjärta slog våldsamt under hans försök att behärska sin förvåning. Af allt att döma var det Vivienne Vane eller, med undantag af det granna röublonda håret, härtiginnan af Merioneth själf de stodo inför. Grefvinnan, som förstod, log åt mannens förvåning och förlägenhet.

"Alltså märker ni likheten, mister Tempest? Hvem tror ni jag är?" Då han tvekade, fortfor hon: "Jag är grefvinnan Varigny, men den upplysningen hjälper er nog inte mycket. Ni har förmodligen endast hört mig omtalas såsom Vjera Sarcelle. Jag vet, att ni engelsmän alltid hysa era tvifvel om en främmande adlig titel, men jag spelar inte någon maskerad, ty jag är verkligen Vjera Sarcelle och jag är verkligen grefvinna Varigny. Kanske är det så godt jag talar om, som en hjälp för mig att undvika den ryska kejsarens kontroll, att min far lät utfärda ett daterat privilegiebref för mig med tomrum för alla namnen. Dessa fyllde han i egenhändigt och gaf mig privilegiebrefvet. Detta privilegiebref in blanco är inregistrerat i Ryssland, så att mina afkomlingar kunna göra anspråk på erkännande, när så kan befinnas lämpligt. Men då jag försvann från Paris, lade jag bort namnet Vjera Sarcelle, uppträdde åter med min rätta adliga titel i England och har hittills undgått att bli igenkänd. Jag talar om detta, för att ni riktigt må förstå, att den ryska hemliga polisen icke känner min identitet, och det finns många skäl, hvarför den icke gör det.

"Jag vet väl", fortfor grefvinnan, "att jag öfverlämnar mig i era händer genom att tala om detta. Det kanske förvånar er, men min far hatade verkligen det sätt, hvarpå all makt i Ryssland öfvergått i polisens händer. Han gjorde många försök att ändra det, men hvad han än gjorde, mötte han alltid hinder och misslyckades, och man visade honom tydligt, att han endast tilläts att styra på nåder. Hans lif sväfvade ständigt i fara. Men jag förmodar, att ni känner edt ryska hofvets historia. Min far kände och sympatiserade med allt hvad jag gjorde, och han måste mången gån gånfundas den engelska konungafamiljen det helt olika lif den förde och den frihet den åtnjöt. Men hans händer voro bundna. Alla mina så kallade revolutionära handlingar skedde verkligen med hans fulla vetskap och gillande, med den afsikten att för honom underlätta en statskupp, hvarigenom han kunde omstörta den nuvarande regimen. Makt måste mötas med makt, och jag sökte skapa en makt, som han kunde bruka för att införa konstitutionell styrelse, en makt vuxen den, som upprätthåller den sakernas ordning han hatade. Det var därför jag lyckades göra så mycket under hans lifstid; men våra planer blefvo kända, och som hvarenda människa i Ryssland kan tala om för er, blef min far långsamt förgiftad. Nu spelar jag för egen del och för Ryssland, och det gäller att väl beräkna chancerna. Min broder har inte de nödiga egenskaperna, eljest skulle jag arbetat för honom."

"Alltså är ni verkligen Vjera Sarcelle?"

"Ja, det är jag. Ni" — hon vände sig till Yardley — "anser det nödvändigt att veta saker och ting, förmodar jag. Ni vet, att det finns en person med namnet grefvinnan Varigny boende under den här adressen?"

Yardley bugade sig och bejakade det.

"Då skall ni äfven få se beviset."

Grefvinnan tog en liten nyckel från sitt armband, öppnade en sekretär och visade dem det kejserliga privilegiebrefvet, som gjorde "min högt älskade dotter, nu känd under namnet Vjera Sarcelle och för närvarande bosatt i Paris, till grefvinna Varigny inom kejsardömet Ryssland."

Efter att ha läst in dokumentet och tagit plats igen frågade hon Tempest:

"Skulle nu ni som jurist och hertiginnans försvarsadvokat vilja vara god och säga mig tydligt, i huru hög grad domen mot henne berodde därpå, att man ansåg henne identisk med Vjera Sarcelle?"

"Det är svårt att säga bestämdt", svarade han efter ett ögonblicks eftertanke, "ja nästan omöjligt att beräkna; men utan tvifvel inverkade det rätt mycket, ty det fick så många divergerande möjligheter att passa i stycke med hvarandra, som eljest skulle alldeles motsagt hvarandra, hvilket just borde ha blifvit till hennes fördel. Och så tycktes det bevisa motivet. Dessutom anser en engelsk jury hvilket brott som hälst möjligt, bara man gör minsta antydning om en rysk nihilist."

Grefvinnan skrattade hjärtligt.

"Den engelska allmänheten har stort behof af att uppfostras angående rysk politik. Den tror, att endast två krafter verka i Ryssland, tsaren och nihilisterna. Jag undrar, när man här i England skall lära sig inse, att nihilister äro ett litet parti af ytterligt förkastade varelser, med allas hand riktad mot dem och deras hand riktad mot alla. Antag, att man här i England skulle klassificera hvar och en, som inte tillhör Primrose League, som en nihilist. Men vi äro nite här för att diskutera rysk politik. Jag för min del tror inte, att hertiginnan är brottslig. Säg mig nu, kan det bli henne till någon hjälp, om jag ger mig tillkänna som Vjera Sarcelle? Kan det återge henne friheten?"

Tempest funderade ett ögonblick.

"Uppriktigt sagdt", svarade han, "tror jag inte det skulle medföra friheten för henne direkt, men skulle ni vilja göra det, så kastar det tvifvel öfver bevisen, på hvilka hon blifvit fälld, emedan ingen kan afgöra i hvilken grad det fällande utsiaget var en följd af att hon var identisk med Vjera Sarcelle. Man kan inte ta upp ransakningen mot henne på nytt, man blir tvungen att bevilja uppskof, i synnerhet om vi lämna saken till sista ögonblicket; och det är en ständigt följd regel, att en anklagad, hvars dödsstraff uppskjutes, sedan aldrig skall undergå detta straff. Detta skänker oss, om så behöfves, hela hennes naturliga lifstid, under hvilken vi väl må hoppas kunna bevisa hennes oskuld."

"Ordna då saken på det sättet. Allt hvad jag begär är, att min personlighet inte omtalas för någon, undantagandes för inrikesministern enskildt. Och var god och kom ihåg, mister Tempest, att hela mitt framtida väl är öfverlämnat åt ert godtycke. Kan ni ordna saken, utan att jag behöfver inblandas, så mycket bättre."

•

Tempest skref till inrikesministern och bad om ett samtal. Utan tvifvel insåg man på förhand skälet, hvarför detta samtal önskades, ty han fick det vanliga stereotypa beklagandet, att ministern icke kunde bevilja hans begäran. "Fan anamma!" var allt hvad Tempest yttrade, då han läst brefvet, men då inrikesministern denna natt strax efter tolf återvände till Mount Street från underhuset, hälsades han af en figur, som satt på dörrtröskeln, med följande ord:

"Säg, gamla gosse, hvad tusan kommer du inte hem för på en anständig tid?"

De hade varit studentkamrater och trogna vänner, men det behöfdes en utomordentlig anledning, för att Tempest skulle åberopa vänskapen för sitt kalls skull.

"Min Gud, hvad gör du här!" utbrast ministern.

"Jag har kommit för att be om en visky och soda."

"Hvarför går du inte till din klubb — den ligger ju rätt nära — eller någon annan klubb? Hör på, Tempest, har du kommit för att tala om hertiginnans mål, så tjänar det ingenting till. Vänskap är en sak, samvetsplikter en annan, och jag tänker inte låta dem hopblandas."

"Alldeles riktigt, men nu vill jag ha viskygroggen."

"Nå kom in då", sade ministern onådigt.

Tempest tog helt lugnt af sig hatt och ytterrock och följde ministern in i hans arbetsrum. De båda herrarna slogo sig ned i en fåtölj på hvar sin sida af brasan och talade flyktigt om alla andra saker i världen utom den, för hvilken Tempest hade kommit. Till sist öfvergick han dock till sitt ärende.

"Du måste laga, att den där kvinnan beviljas uppskof."

"Du vet, att jag inte vill diskutera det ämnet privat."

"Det kan inte hjälpas! Du inbillar dig väl aldrig, att jag satt på din utsignade dörrtröskel under två timmars tid bara på skämt, eller hur? Du måste höra på hvad jag har att säga af det enkla skälet, att jag inte vågar säga dig det officiellt."

"Då kan jag inte häller handla på grund däraf."

"Jo, det kan du. Hör nu på!"

Och utan att vänta på vidare anmärkningar eller tillåtelse berättade Tempest för inrikesministern om sitt besök hos grefvinnan Varigny.

Allt efter som historien skred framåt, släppte ministern sin cigarrett och satte sig sakta upp, med händerna hårdt omfattande armstöden på stolen och med ögonen stirrande af den högsta förvåning.

"Du ser nu", slutade Tempest, "att jag inte kunde meddela dig det officiellt och få saken dryftad härs och tvärs och påtecknad och undertecknad, tills hvarje skrifvare och vaktmästare i inrikesministeriet hade fått reda på alltsammans."

"Det är inte vår arbetsmetod."

"Hm!... Nog af, jag ville inte ta risken på mig."

Båda sutto en god stund utan att säga något, tills slutligen ministern bröt tystnaden.

"Det förvånade dig förmodligen, att jag inte ville ta emot dig. Men du vet lika bra som jag, Tempest, att det förekommit alla möjliga, om jag så må säga, underströmningar i den här saken. Det är inte meningen, att hvad jag nu säger skall offentliggöras, men för dig kan jag gärna tala om det — låt det stanna oss emellan så länge. Uppskof med verkställandet af härtiginnans dom kommer att beviljas. Knollys skref till mig i dag, att kungen på ifrig framställning af ryska ambassadören — det vill naturligtvis säga tsaren — samtyckt till uppskof, om man kunde bevisa honom, att det var i rättvisans intresse. Jag har själf i afton meddelat hertiginnan det. Hon sitter ännu i fängsligt förvar i Clock Tower. Men det häpnadsväckande i saken är, att uppskof beviljas henne därför, att hon är Vjera Sarcelle, och nu kommer du och vill, att uppskof skall beviljas af det enkla skälet, att hon icke är denna person; och jag och många med mig ha inte känt oss rätt säkra på, att det någonsin funnits en sådan dam. Ja, uppskof kommer alldeles säkert att beviljas, men hvad som gör mig bryderi är, hvad skäl vi skola anföra. Vi kunna inte anföra rysk bemedling som ett skäl. Min Gud, tänk dig bara Daily News behandlande det ämnet! Och lika litet kunna vi anföra ditt skäl. Om du kan hitta på någon anständig och antaglig lögn passande för tidningarna, så var snäll och låt mig veta det. Det bästa jag nu kan tänka ut är att låta uppskofvet bero på drottningens goda hjärta och säga, att hon medlat. Det skulle väcka uppseende, men ett populärt. Men, Tempest, om du hyser någon vänskap för mig, så ber jag dig för Guds skull att bringa den där karlen Badsworth och hans petitioner till tystnad. Säg honom, att jag uppskjuter hans pärskap till nästa gång vi komma till makten — och sannerligen jag vet när det blir — om han inte afstår från dem."

De båda herrarna skildes åt, och Tempest gick hvisslande utför gatan. Han kände som om han blifvit befriad från den rysligaste nattmara. Han hade vunnit sitt hufvudsakliga mål, ty bara han väl fick tid på sig, var han säker på att kunna bevisa, att hertiginnan icke haft minsta del eller intresse i något af morden. För första gången på flera veckor sof han djupt hela natten. Han vaknade sent, och då han kom ut ur sitt sofrum, fann han Yardley väntande och ifrigt sysselsatt med att hålla frukosten varm åt honom. Utan att ingå på några detaljer talade Tempest i förtroende om för honom, att uppskof beviljats härtiginnan och att domen skulle förvandlas till lifstids straffarbete.

"Hon får först göra sjukhustjänst, och man ahr tänkt låta henne utbilda sig till sjuksköterska. Man kommer att göra allt så lindrigt för henne som man möjligen kan, och man kan en hel del. Ryssland vill ha henne utlämnad, men det är ju omöjligt — lyckligt nog för henne."

Tempest var, trots allt hvad inrikesministern sagt, på intet sätt otacksam för den hjälpå han fått af Daily Tale, och då tiden kom för offentliggörandet, sörjde han för, att meddelandet gjordes uteslutande af denna tidning, tjugufyra timmar innan det spreds officiellt.

"Tempest", sade inrikesministern, då de träffades om en vecka, "naturligtvis berodde det på dig, att den där usla halfpennytidningen kom ut med det en dag före någon annan. Hvarför skulle du göra det? Det är att premiera tidningarnas ovana att lägga sig i rättskipningen. Allmänheten tror nu, att Daily Tale är den, som gjort det och bragt uppskofvet till stånd, och det är inte bra, att en sådan åsikt gör sig gällande. Det är ett dåligt prejudikat och nedsätter prestigen hos de kungliga prerogativen."

"Alldeles riktigt, men det är endast reciprocitet för att använda ett älskling sord i kabinettet. Jag är inte bibelsprängd som en Cecil Rhodes eller en Crudens Konkordans, men jag tror mig kunna säga, att det finns ett bibelspråk, som lyder, att man skall göra andra hvad man vill, att de skola göra en själf, eller någonting i den vägen. Bry ni er inte alltför mycket om hvad allmänheten tänker. Det är just det värsta hos den nuvarande regeringen. Den börjar bli nästan lika känslig som de radikala för folkets känsloutbrott."

(Forts.)

VAR GOD MOT ER TRÄDGÅRD. — SÅ McKENZIES FRÖN.

Begär McKenzie's frön hos eder handlare

Alla progressiva handlare i Västern föra lager af dessa urvalda frön.

McKenzie's kvalitetsfrön

äro speciellt lämpliga för västern af följande orsaker:

1. Vi bo i västern, och vår erfarenhet, som sträcker sig öfver 30 år, sätter oss i stånd att bedöma hvad västerns behof är.
2. Vårt ideala läge i Brandon och Calgary försäkrar om snabb skeppning. Alla beställningar skeppas inom 24 timmar efter deras mottagande.
3. De frön vi sälja äro utvalda och odlade speciellt för att passa västerns klimatförhållanden
4. Alla McKenzie's frön äro af standardkvalitet, noggrant rensade af modärna maskiner och af högsta möjliga växtvitalitet.

ETT PAKET FRÖN är i sig självt en liten sak, men betyder mycket för eder trädgård.

Bönor, betor, morötter, maja, gurka, grönsallad, lök, ärter, blomkål, räddisa, squash, rofvor, tomater.

Äfven utvalda luktärter och andra blomsterfrön i paket och per vikt.

EFTERSKRIF KATALOG IDAG.

A. E. McKenzie Co.

LIMITED

Brandon, Man. Calgary, Alta

McKENZIES Valda Frön.

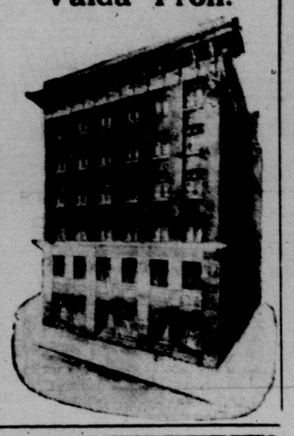

McKenzies 20:de årliga. | Det bästa i 20:de århundradet.

FRÅGA EDER LOKAL HANDLARE — PÅ LAGER ÖFVERALLT

ROYAL OAK HOTEL

(Första klass hotell).

CHAS. GUSTAFSON, ägare & mgr.

281—283 Market Street, Winnipeg.

Phone Garry 2252.

AFGIFTER:—Per dag (en person) $1.50. Speciella afgifter för stadiga kunder. Måltider 35c. Rum och frukost $1.00.

Occidental Hotel.

D. & N. RIPSTEIN & CO

Förstklassiga rum och finaste matservering

Hör. af Main St. & Logan Ave

TELEFON 1688.

Abingdon Hotel

7—9—11 Abingdon Square.

New York, N. Y.

Ledande hotell för skandinaviska resanden med alla modärna förbättringar för andra och tredje klassens passagerare.

Rekommenderadt af de främsta ångbåtslinjerna.

Passagerare mötas på järnvägsstationen vid deras ankomst till New York.

ULL

Manitobas åkerbruksdepartement vill fungera som agent för Manitobas farmare och sälja deras fårs ull. Förlidet år sålde departementet ull för farmare till ett genomsnittspris af 26 4-5 cents per pund. Genom att gradera ullen och sälja den i stora kvantiteter blir departementet i stånd att göra goda försäljningar.

Cirkulär No. 33 (tryckt endast på engelska) meddelar detta års plan. Skrif (antingen på engelska eller edert eget språk) för ett exemplar af cirkuläret. Låt sedan någon, som kan läsa engelska, omtala, hvad som står i det.

VALENTINE WINKLER,
Minister of Agriculture for Manitoba.

Ny Hafre

Alla svenska farmare i Canada, som vilja förbättra sin skörd, böra tillskrifva undertecknad, som har några hundra bushels af en ny sorts hafre till salu. Denna mognar tidigt och har dubbelt större ax. Just hvad ni behöfver.

K. W. STRANDBERG,
Kelliher, Sask.

Uppfinnare.

Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behöfvas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
106 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

Dr. T. W. DEACKMAN, Med. Sup't.

BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG

Privata och nervösa sjukdomar,

förorsakade af ungdoms-dårskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, såsom förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blåssjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i försegladt omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till

ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

Edert namn önskas.

Sänd det till oss på kupongen och

ERHÅLL VÅR 1916 KATALOG

som visar

REDSKAP OCH JÄRNVARUARTIKLAR,

PLOGBILLAR Etc.

H. R. HAWKEY & CO.,

Postorderspecialister.

WINNIPEG. MAN.

Klipp ut denna kupong och sänd den till H. R. HAWKEY & CO., Winnipeg, Man., och vi vilja sända eder vår katalog för 1916.

Namn .....

P. O. .....